

seinud: se üks pöld oli ükspäinis ilma teggematta. Ommas kurvastuskes ei pannud se mees Josepid tähele enne kui ta õige temma liagi oli jõudnud, ja tedda terretas. Oh^hades vastas se mees Josepi terretamispeale, ja jäi seisma nenda kui Josep tedda olli leidnud. Siis küsis Josep temmalt: „Mis so süddant nenda „kurvastab, kalamees?“

Se mees. Miks mo südda ei pea kurb ollema, kui Jummal mind waest meest nenda raskest on nuhtlend! üks hobbone ja paar hãrgi mul olli, et ei piddand teisel mehhel parremad ollema: nüüd metsmurdis mo ühhe hãrja ja hobbose. Misga ma nüüd pean põldo herrima! Keif mu kullarohwas on ommad oddrad mahhateinud, kui sa nõad: minnul waesel mehhel ükski on oddrad teggematta ja jäwadki teggematta. Misga ma nüüd pean tallo ülespidama,

ja

ja rammotumad lapsed ülle talwe toitma? jo minnut t^h loppoega ei sa!

Josep. Kõl se on üks willeks luggu! Millal sulle siis se äppardus sattus?

Se mees. Minnewal pühapäwa õsel.

Josep. Õsel? — Se on üks imme asi! Kas siis metsalissed õige so lauta tulid, ja sinno lojused muredid?

Se mees. Ei mitte, õiges süggawas metsas.

Josep. Kuida siis so lojused õsel metsa said? üks karjane neid kõi ei aiand?

Se mees. Kõllap nemmad karjaga kõi on tulnud, nenda ku keif rahwas rãkroad: agga jo nemmad õsel jälle metsa taggasi läksid.

Josep. Kuida nemmad siis lahti peãsesid, kui sinna neid õhtal wisipãrrast kiinni pannid?

Se mees. Seeb se minno willeksus olli, et ma neid kiinni ei pannud. — Kui meie

min